

Publicerad 2008-06-14 16:40 av sotsobla

Någon gång föll jag. Hårt. Men tre och en halv gång så var jag inte ens nära.

Det hade kunnat kallas kärlek men de vet de fan vad det riktiga namnet egentligen är.

Jag har varit mer känslomässigt involverad i fler än vad jag varit på länge, sen jag flyttade hit. Inte för att pojkarna ser ut mer som Björn Gustavsson här, inte för att de pratar med vackrare dialekter eller kan spela gitarr och charma bort mig, utan för anledningar jag inte vet. Några säger att det är ölen, att jag i min iver och lycka över att vara borta från en liten stad dricker alldeles för snabbt. Men jag tror inte det är det.

Oavsett vilket har jag varit svindlande nära att förväxla fina situationer under våren med kärlek. Någon gång föll jag. Någon gång var det värt det. Oavsett vilket, så blir det en fin lista i efterhand. Jag har valt att kalla den "Det hade kunnat kallas kärlek men de vet de fan vad det riktiga namnet egentligen är". Från deras sida, alltså.

1. Jö bent lyk, i bilen.

Vi hade spanat in varandra. Jag hade i hemlighet suckat när han dansade med andra och kastat långa blickar i klassrummet över böckerna. Han hade tittat tillbaka och andra hade sagt att han verkade mer intresserad än bara lite. Han kom från Holland och jag bad honom lära mig en holländsk fras. Han lärde mig "jö ben lyk", jag tycker om dig. Efter en fest där inget hände fast att jag önskat det fick jag sitta i hans knä på vägen hem i bilen, för det var så trångt. När jag sjöng med i abba på högsta volym och frågade varför han skrattade åt mig viskade han frasen i örat på mig. En dejt senare och ett sött sms från han, tog det som aldrig egentligen börjat slut. På grund av punkten nedanför.

2. Jag har saknat dig, kryssande bland bokträden.

Det gick så långt tid, sena nätter, kortspel och promenader utan något som helst tecken på att han ville något mer än att vara vänner, förutom de där gångerna när vi var fulla och ändå inte tog hela steget. Och så åkte jag bort en vecka och så kom jag hem en vecka och så gick vi ut och promenerade och han skrattade åt min dåliga allmänbildning, puffade på mig så att hela jag ryste och ville mer och sen, när vi kryssade mellan vattenpölar i slutet av skogen så sa han att han saknat mig när han varit hemma själv under helgen. Och så blev jag kär. (Och så föll jag, hårt. Men det är en annan historia.)

3. Jag tycker det är så vackert med alla de olika blå nyanserna på himlen, natt blir morgon.

Hon hade åkt hem över helgen, min vapendragare i vått och torrt. En killkompis presenterade mig som en blyg och söt tjej från ett annat land, vi satt bredvid varandra och pratade halv natten. Sen hånade vi på dansgolvet och hans kompisar busvislade och jag tänkte att det inte var värt det, att jag kände mig slampig men visste att det skulle ske igen. Utanför, en ljusnande försommarnatt. Han stannar upp, pekar och frågar om inte jag också tycker att det är vackert så att det gör ont, med alla de blå nyanserna på himlen. Jag börjar skratta och tjugotva sms senare har han äntligen förstått att jag inte är intresserad.

4. Jag såg mig själv i ett seriöst förhållande nu, utanför husen.

"Livet har inte direkt blivit som jag tänkt mig. Jag såg mig själv i ett seriöst förhållande nu. Men det är fel ställe att diskutera det här på. Vi kanske kan prata mer om det över en kopp kaffe?"

Kommentarer överflödiga. Jag dricker kaffe, men det sa jag aldrig till honom.

5. Jag kommer från Göteborg, avskedsfesten på balkongen.

Jag berättar för en av killarna, han som i ett halvt år hintat om att det borde bli vi, att jag vill hångla med en kille från Göteborg någon gång. Eller åtminstone bli förförd, bokstavligt talat. Talat, som i att det är en vacker dialekt när rätt person har den. Han lutar sig fram och säger att han egentligen kommer från Göteborg. Jag talar om för honom att jag inte tänker kyssa honom, tar min tröja och går in, tänker att det är sorgligt när folk aldrig förstår.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sotsobla med Poeter.se id #1197 innehar upphovsrätten